

Sygn. akt I CSK 457/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku M. M.

przy uczestnictwie L. M., T. S., P. R. i E. R.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników P. R. i E. R.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadza się do tego, czy posiadacz nieruchomości jest w złej wierze, jeżeli nie dopełni zgłoszenia aktualizacji danych do ewidencji i nie śledzi wpisów w księdze wieczystej, a tymczasem zostanie wydany akt administracyjny przyznający jego prawo komuś innemu. To zagadnienie nie uzasadnia przyjęcia tej skargi do rozpoznania, bo jest dla niej bez znaczenia. W tym przypadku doszło do nabycia własności przez osobę trzecią nie wskutek aktu administracyjnego, lecz aktu normatywnego - prawa powszechnie obowiązującego, które, z założenia, każdy powinien znać. Skutek ten bowiem wywołała ustawa z 1971 r., a nie akt własności ziemi potwierdzający ten skutek. Nie ma zatem potrzeby rozstrzygać tego zagadnienia. Poza tym ocena dobrej albo złej wiary w kontekście zasiedzenia zawsze musi mieć charakter subiektywny, dotyczący konkretnej osoby, nie należy zatem formułować, co do zasady, ogólnych i abstrakcyjnych twierdzeń jej dotyczących.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

jw